І скільки я верстов поміряв,
І скільки я стовпів пройшов, —
Розвіяв дні, неначе пір’я,
І стер, як пару підошов.

Малими вийшов я ногами,
І ріс, міцнів я у ходьбі,
Мої пісні поглинув гамір
Таких же, як і я, рабів.

Цвітуть там верби кожне літо
І червоніє верболіз,
Я ще не виріс, щоб летіти —
Малим жучком у світ поліз.

І дивувалися смереки,
І жалкував, зідхав ручай…
Одних сорок глузливий скрекіт
Хрипів: "Іди і не вертай".

Не знаю я, чи прийде вечір,
Чи буде ранок ще коли,
Щоб на мої похилі плечі
Гірськими росами полив.

Не знаю я… Я переміряв,
Я стільки вже верстов пройшов…
Розвіяв дні мої, як пір’я,
І стер, як пару підошов.